

EDITORIAL

CUINA POPULAR DE CASA NOSTRA, EL CALÇOT

El calçot va ser descobert, a finals del segle XIX per un solitari pagès vallenc conegut amb el nom de "Xat de Benaiges" qui va començar a coure a les brases els brots tendres nascuts d'una ceba vella conreats especialment per a ser cuinats així i també va ser el qui es enginyar l'amaniment o salsa que au mengem avui en dia amb algunes variants.

El procés de cultiu comença durant els últims mesos de l'any quan es sembren les llavors de la ceba blanca. Quan aquesta ceba ja ha germinat i crescut s'arrenca de la terra que l'acollia i es torna a plantar en una altra terra apropiada, en la qual seguirà creixent. S'ha d'esperar que despunti el cap com si es tractés d'una ceba normal. En aquest moment (hem arribat al temps d'estiu), s'arrenca de nou i es guarda durant algunes setmanes fins al moment de tornar-la a plantar una vegada eliminada la part de dalt. La ceba només ha de quedar semisoterrada i mostrant la blancor de la planta a l'exterior. Hi ha un precepte agrícola que diu que "la ceba ha de sentir

les campanes", referint-se a que al plantar cal enterrar-la molt poc. Segons els pagesos, és millor plantar els calçots en època de lluna vella. A mesura que va creixent la planta, cal anar cobrint de terra, operació que s'ha de repetir diverses vegades durant el procés de cultiu. Els calçots es cullen preferentment entre els mesos de novembre i abril.

A partir de les primeres dècades del segle XX la calçotada es va convertir en un dinar habitual dels dies festius per a moltes famílies. Les arrels del gran impuls experimentat per la calçotada a tot el país podem datar a mitjans de segle, quan la Penya Artística de l'Olla "organitzava les seves cèlebres calçotades a les que convidava a personalitats del món artístic i cultural barceloní, ajudant així a divulgar-la. Avui dia, la calçotada ha anat creixent en popularitat. I es podent veure per les nostres contrades de gener a març, fumeres per a aquí i per allà, són com punts de referència de les masies que s'aixequen cap al cel, són com símbols o missatges d'amistat, ón com senyals o salutacions d'un amic realitzats amb el mitjà de comunicació més antic de la humanitat. La festa familiar o amical comença amb la preparació del menjar, en la qual tothom pot participar. Aquest és potser un dels seus principals encants, Tothom aporta la seva opinió i tots creuen tenir el secret de la millor forma de cuinar els calçots o d'elaborar la salsa.